

عنوان مقاله:

انتقال گاز ایران به جنوب و جنوب شرق آسیا (فرصتها و تهدیدها)

محل انتشار:

دومین کنگره انجمن ژئوپلیتیک ایران (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

مراد کاویانی راد - دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی دانشگاه تربیت مدرس

هادی ویسی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

در میان سوخته‌های های فسیلی آمارها نشانگر افزایش جایگاه گاز در سبد انرژی جهان است. گسترده جغرافیایی کشورهای همسود در پخش آسیای مرکزی، دریای خزر و خلیج فارس دارنده بیشترین منابع گازی جهان اند. با توجه به کاهش حجم منابع نفتی در سرار جهان، پیامدهای اندک منفی زیست محیطی گاز، قیمت پایین آن، الزام پیمان کبوتر به کاستن از منابع آلوده گر با منشاء فسیلی، اقبال به بهره برداری از منابع گازی در حوزه های مختلف افزایش داده است. ایران دومین دارنده ذخایر گازی جهان پس از روسیه است که واسطه دسترسی به ابهای آزاد و کانونهای بزرگ مصرف و عتولید در مناسبات بین المللی، منزلت ژئوپولیتیک خاصی می تواند داشته باشد. مولفه های متعدد داخلی و خارجی دخیل در انتقال گاز ایران از منطقه پارس جنوبی نویسندگان مقاله بر ایران باورند که ایران باید به تدوین دستور کار ژئوپولیتیکی بپردازد که هم جوابگوی مشکلات و مطالبات منطقه ای و جهانی باشد و به گونه مطلوب برآورنده منافع ملی باشد.

کلمات کلیدی:

گاز، خلیج فارس، جنوب و جنوب شرق آسیا، انتقال انرژی، بازدارنده ها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/66792>

